

Iver Poulsen: Som det er sagt ved talrige lejligheder, lægger de uafhængige meget stor vægt på princippet hjælp til selvhjælp, og da det er det princip, der præger de stillede ændringsforslag, kan de uafhængige støtte dem, ligesom vi vil stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Chr. Madsen: Når jeg tager ordet ved denne lejlighed, er det, fordi jeg personlig mener, at ministeren er sluppet noget let gennem behandlingen af dette lovforslag. Jeg har læst i Folketings Tidende — sp. 3674-75 — at det ærede medlem hr. Niels Mørk under første behandling bemærkede, at der var mange problemer, der kunne tages op i forbindelse med denne lov, bl. a. den forskelsbehandling, der finder sted af henholdsvis tjenestemænd, funktionærer og lønarbejdere under sygdom, men at disse problemer måtte tages op i en større sammenhæng i sociallovskommissionen. Jeg er enig med det ærede medlem i, at der ikke bør ske forskelsbehandling af henholdsvis lønarbejdere og statstjenestemænd og med dem ligestillede under sygdom; men jeg er ikke enig med det ærede medlem i, at en sådan sag absolut skal henvises til den omtalte kommission, sociallovskommissionen.

Dengang vi vedtog, at denne kommission skulle nedsættes, sagde den højtærede socialminister, at det, at kommissionen var nedsat, på ingen måde måtte forhindre gennemførelse af lovforslag med sociale fremskridt. Nu ser det altså ud til, at når der her i folketinget stilles forslag, der tenderer imod sociale fremskridt, skal de henvises til den omtalte kommission. Kunne man ikke, når det drejer sig om forslag af denne karakter, simpelt hen forhøje sygelønsdagpengene til lønarbejderne, uden at et sådant forslag skulle henvises til sociallovskommissionen? Det burde man efter min opfattelse gøre, og jeg synes, at man nu er kommet i konflikt med det, den højtærede socialminister sagde, dengang kommissionen skulle nedsættes, for nu vil man

altså i stor udstrækning henvise behandlingen af sociale fremskridt til denne kommission.

I bemærkningerne til lovforslaget står der, at LO og Arbejdsgiverforeningen kan anbefale de foreslåede forhøjelser med virkning fra den 1. april 1966. Jeg kan forstå, at Arbejdsgiverforeningen anbefaler forslaget, men jeg kan ikke forstå, at LO anbefaler det. LO har ikke nogen som helst kompetence til at anbefale et sådant forslag. LO er ligesom folketinget forpligtet til at rette sig efter internationale konventioner, som er blevet ratificeret af folketinget. Der står således i den konvention, der er blevet anbefalet af ILO, at man under sygdom skal sikres mindst 45 pct. af en nærmere beregnet arbejdsindtægt. Men så er spørgsmålet for os: opfylder man denne konvention? Vil man egentlig arbejde henimod at opfylde internationale konventioner?

Ifølge Statistiske Efterretninger var timefortjenesten i juli kvartal 1964 for hele landet for faglærte arbejdere 10 kr. 75 øre, for ufaglærte 8 kr. 65 øre og for mandlige arbejdere i alt 9 kr. 41 øre. Når her til lægges, hvad der blev opnået under sidste overenskomstforhandling — mindstetillægget på 30 øre — bliver dækningsprocenten for faglærte i hele landet 31, for ufaglærte 38 og for mandlige arbejdere som helhed 35.

Der er altså et betydeligt spring fra disse procenter til de minimumsnormer, som folketinget har vedtaget for ganske nylig, og som LO er gået ind for at anbefale. Hvordan dækningsprocenten vil være den 1. april 1966, ved jeg ikke noget om; men det, vi vedtager i dag, gælder først fra den 1. april 1966. Hvis man foretager nogle skønsmæssige beregninger og ser på arbejds-givernes statistik, viser det sig, at i årene 1960-63, fra juli kvartal til juli kvartal, har der været en omtrentlig stigning på 10 pct. Hvis denne stigning holder — og det er der nogen sandsynlighed for — er man faktisk ikke nået videre med hensyn til dækningsprocenten i 1966, end man er nu.